

AKO SA Z DVOJIČIEK NESTALI ZÁŠKOLÁCI

Vieš, čo znamená červená farba na semafore? Nie? Nevadí! Dozvieš sa to v tomto príbehu, v ktorom sú farebne vyznačené krátke samohlásky a, e, i, o, u.

Leo a Nika, dvojčičky a žiaci 2. B triedy, bývali v Bratislave, v päťposchodovom dome v byte na treťom poschodí. Pri dome boli pekné veľké ihrisko, obchod a autobusová zastávka. Z okna detskej izby deti videli strechu školy. Chodili tam rady, no nie vždy sa im chcelo. Tak to bolo aj v jedno sychravé marcové ráno. Mama ich zobudila ešte za tmy, aby sa stihli vychystať, najesť a umyť sa.

„Vstávajte, spachtoši!“ volala z chodby. Strčila hlavu do izby a vzdychla: „Ale no tak! Ak neviete ráno vstať, budete musieť chodiť večer spávať skôr. Už o siedmej!“ povedala dôrazne.

„O siedmej?“ okamžite sa prebral Leo a začal protestovať: „O siedmej chodia spávať malé deti,“ poučoval mamu a drgal Niku.

„Vstávaj, lebo kvôli tebe budeme musieť chodiť spávať už o siedmej,“ strašil sestru, ktorá namiesto odpovede niečo zahundrala popod nos.

„Raňajky máte na stole, desiatu a fl'ašu s vodou v taške. Neza-
budnite sa umyť. Oblečte sa teplo, je tam zima a na dnes hlásili
dážď. Ja už musím letieť do práce. Dnes mám rannú službu,“ pove-
dala mama a pobozkala deti. „Nezabudnite si cestou do školy dávať
pozor!“ zvolala z chodby. Zabuchla za sebou dvere a už jej nebolo.

Nika sa pomaly vyšuchtala z postele a išla do kuchyne. Sadla si
k stolu a napila sa z hrnčeka s čajom.

„Neznášam, keď má mama rannú službu,“ povedala. „Tato je
v práci, mama odchádza skoro. Je mi potom smutno,“ odhryzla si
z chlebička so šunkou. Zamyslene sa pozrela na Lea, stojaceho vo
dverách kuchyne.

„Čo keby sme dnes nešli do školy?“ spýtala sa brata. Leo na ňu
vystrašene vyvalil oči a zarazene sa spýtal: „To myslíš vážne? Ale
to sa nesmie, to by sa mame a tatovi nepáčilo.“

Nika potriasla hlavou a povedala: „Jasné, že nesmie. Len som ťa
skúšala.“

„Musíme ísť do školy, nie sme predsa záškoláci,“ povedal Leo sestre. Pripomenul jej, ako minulý rok do školy nechodil spolužiak Denis. Na konci školského roka prepadol. „Pamätáš sa, koľko mal neospravedlnených hodín? Do školy sa pôjde a basta!“ povedal a išiel si umyť zuby.

Nika prikývla. Bol to hlúpy nápad.

V škole na prvej hodine pani učiteľka deťom oznámila, že do triedy prídu na návštevu policajti. Dokonca so psom! Leo bol rád, že sa nakoniec rozhodli ísť do školy. Obzrel sa na sestru a usmial sa. Nika sa tvárila spokojne a ukázala mu palcom jednotku.

Deti sa návštevy nevedeli dočkať. V triede posunuli lavice k stene a na tabuľu napísali veľkými písmenami VÍTAME VÁS!

Po chvíli niekto zaklopal na dvere. Do triedy vošli dvaja muži v uniforme. Jeden z nich mal na vôdzke psa.

„Dobrý deň,“ pozdravili muži a usmiali sa. Deti sa postavili, aby hostí privítali.

„Milé deti, dovoľte, aby som privítala vzácnu návštevu. Páni policajti nám povedia niečo o svojej práci a bezpečnosti na ceste. Na konci besedy budete mať možnosť dať otázky a pohladkať psíka,“ povedala pani učiteľka.

Páni policajti vyzvali deti, aby hádali, ako sa volá ich pes. Deti vykrikovali mená, no neuhádol nik.

„Všetci ste hádali mená pre psa, no toto je sučka. Volá sa Binka. Je ešte mladá a vo výcviku, ale má dobrú povahu,“ predstavili sučku deťom. Potom predviedli, ako Binka zvláda povel.

„Je poslušnejšia než mnohé z detí,“ smiala sa pani učiteľka.

„Po besede sa budete môcť s Binkou zoznámiť. Dnes sme tu však najmä preto, aby sme vás oboznámili s pravidlami bezpečnosti na cestách. Kto z vás ráno chodí do školy pešo?“

Widame Vás!

AZOR

REK

BINKA

DASTY

ŽERYK

ŠARIK

Zdvihlo sa zopár rúk. Nika a Leo sa hrdo hlásili. Jeden z mužov sa Lea spýtal, ako prechádza cez cestu.

„Počkám na zelenú a potom prejdem,“ povedal Leo. Nika mu skočila do reči: „Ale niekedy, keď nejde auto a ponáhláme sa, prebehne aj na červenú.“

Policajt sa zamračil a pokrútil hlavou: „Aj keby ste mali prísť neskoro, nikdy neriskujte svoje zdravie či život tým, že budete porušovať dopravné predpisy. Keď svieti na priechode pre chodcov červená, chodci nesmú vstúpiť na vozovku. Keď sa rozsvieti zelená, treba sa pozrieť, či nejde auto. Až potom vstúpiť na cestu. Život a zdravie sú prednejšie, na to nezabudnite, deti,“ povedal policajt.

Policajti deťom vysvetlili, ako bezpečne prechádzať cez cestu aj na miestach, kde nie je semafor. Keď sa hodina chýlila ku koncu, dovolili žiakom pohladkať Binku.

„Škoda, že nám naši nedovolia psa,“ vzdychol Leo a pohladkal sučku po hnedočiernom kožúšku.

Cestou zo školy Leo povedal: „Nika, veľmi ma hryzie svedomie, že sme ráno nechceli ísť do školy. Asi to poviem mame.“

„Aj ja si to vyčítam. Aj to, že sme niekedy prebiehali cez cestu, keď bola červená,“ povedala Nika. „Už to nespravíme, dobre?“

Slúbili si, že sa budú snažiť robiť veci správne. Len čo prišli domov, začali sa pripravovať do školy a spoločne odpratali špinavý riad po raňajkách. Keď o hodinu prišla mama, od údivu stratila reč.

„No toto... kde to som? Asi som si pomýlila poschodie. Kuchyňa je uprataná, tašky zbalené a bytom sa neozývajú krik a hádka. Asi sa mi sníva,“ povedala udivene.

Deti mame porozprávali o návšteve v škole, aj o tom, ako niekedy prebiehajú cez cestu na červenú. Keď sa jej Nika priznala, že ráno nechcela ísť do školy, mama pokojne povedala: „Nikuška, veľmi si cením, že ste sa priznali. Rozumiem, že sa vám niekedy do tej

zimy nechce. Aj mne a tatovi sa občas horšie vstáva a najradšej by sme zostali doma. No čím je človek starší, tým má viac povinností a zodpovednosti. Trestať vás nebudem. Naopak. Chválím vás, že ste sa rozhodli správne. Do školy ste išli a verím, že záškoláci z vás nikdy nebudú.“

Mama pritúlila Niku aj Lea. „A teraz mi sľúbte, že do školy budete chodiť len cez označené priechody pre chodcov a vždy počkáte na zelenú,“ poprosila ich. „Život a zdravie sú najcennejšie poklady, aké máme. Na ničom inom až tak nezáleží,“ povedala mamo. „V živote ešte narobíte veľa chýb. Dôležité je, že sa z nich viete poučiť, aby ste ich nemuseli opakovať,“ dodala mama.

Večer si deti umyli zuby a bez reptania išli spať. Tato prekvapene vyvaloval oči a spýtal sa mamy, čo sa stalo.

„Nič sa nestalo, zlatko. Len si musíme zvykať, že máme o čosi múdrejšie a zodpovednejšie deti,“ povedala mama s úsmevom a potichu privrela dvere do detskej izby.

Nájdí v texte časť, v ktorej policajti deťom vysvetľujú, ako sa správne prechádza cez cestu. Prečítaj si túto časť ešte raz a zapamätaj si, kedy chodec nesmie vstúpiť na vozovku.

Ako sa volal policajný pes?